

РЕАЛИСТИЧНИ КАРТИНИ

На Мара Мл. Исаева

I

Вървя по уличния пѣсъкъ
пакъ въ съзерцание вглѣбенъ ;
но залѣзнятъ силенъ блѣсъкъ
е днесъ безжизненъ и студень.
Не тлѣй непоносимо вече,
когато се завръща вечеръ
добитъкътъ срѣдъ облакъ прахъ.
И тая вечеръ възжелахъ,
нощесъ да рукне поривисто
студень, обиленъ дъждъ безъ гръмъ,
че ми дотегна все да съмъ
намръщенъ, дето непрочистень
отъ буря въздухъ ни души
и де що има злакъ суши.

II

Не зная свѣти ли въ небето
сега поне една звезда.
Съ безстрастенъ изразъ на лицето,
затопленъ въ шумата, седя
и поря твърдитъ мамули ;
и септемврийски вѣтъръ брули
градинскитъ дървета пакъ.
На жълтия фенеренъ зракъ
безкръвно, каточе отъ воскъъ,
е състареното лице
на глухата жена, съ ржце
повехнали съвсемъ, и боса ;
смрази ме тоя погледъ тѣпъ
въ дълбока, безизходна скръбъ.